

læst Fredstraktatens Bestemmelser, som Internationaliseringsplanerne maatte sættes i Forhold til, kunde være i Tvivl om, at den danske Regerings Forehavende var dødsdømt paa Forhaand, at det var af den Beskaffenhed, at man paa Forhaand maatte sige sig selv: Det fører intet til. Det førte heller ikke til andet end dette, der var det negative, at Danmark blev kompromitteret i Udlandets Øjne.

Rode: Det ærede Medlem Hr. Holstein gjorde nogle historiske Bemærkninger om Rigsdagens Holdning i Oktober 1918. Jeg vil gerne sige, at jeg tror, at de, der var til Stede, den Dag Rigsdagen forhandlede om dette Spørgsmaal, vil have det Indtryk, at Rigsdagen den Dag forstod, at den stod overfor et Vendepunkt i vor Historie, og følte sit Ansvar og udtrykte, hvad den mente vilde være til Danmarks Ære og Gavn. Endvidere vil jeg sige, at det ærede Medlem tager paa eet Punkt fejl — og det er jo ikke rigtigt at lade urigtige historiske Oplysninger staa uimodsagt —, idet han mente, at Bestemmelsen i Resolutionen om Billigelsen af den radikale Regerings Neutralitetspolitik stammede fra de Radikale selv. Det er ikke Tilfældet; den fandtes ikke i det oprindelige Udkast, som blev forelagt for en lille Forsamling af Politikere, forinden Mødet holdtes, men den ønskedes indsat fra anden Side. Den fik saa en Form, der kunde se ud som en særlig Fremhæven af den radikale Regering, og det var de to Oppositionspartier enige om at fjerne. Fra vor Side var der intet som helst Ønske om, at Resolutionen skulde kaste særlig Glans over os, men kun et Ønske om, at den skulde fastslaa Fællesskabet om Neutralitetspolitikken. Endvidere vil jeg vedrørende det historiske sige følgende: Naar det ærede Medlem Hr. Holstein siger, at Resolutionen gav Anledning til, at 3die Zones Afstemning blev fortolket af den radikale Regering, og naar han særlig lagde Vægt paa denne Fortolkning, skal jeg henvise til, at Fortolkningen bestod i, at den radikale Regering oversendte til Paris den Tale, som en Oppositions Fører, Hr. Neergaard, havde holdt om 3die Zone. Det var Fortolkningen, altsaa den mest loyale Fortolkning af, hvad der mentes med den Resolution, som der overhovedet kunde gives. Det er min Opfattelse, at det danske Folk ved den Holdning, det oprindeligt enstemmigt gennem sin Repræsentation tog overfor den Sag, skaffede sig Agtelse i en umaadeholden Verden, og at vi vilde have vedligeholdt og overfor Eftertiden skaffet den danske Nation større

Agtelse, hvis vi til det sidste alle havde fastholdt det Retsstandpunkt, det Nationalitetsstandpunkt, som det danske Folk oprindeligt enstemmigt sluttede sig til.

Om det ærede Medlem Hr. Pürschels Stilling til de andre Partier har der været Drøftelse. Man har ment, at han nu har indtaget et særlig skønt Standpunkt i Modsætning til tidligere. Jeg maa da sige, at han har haft et lille Tilbagefald, idet han udtrykkelig har sagt om mit Parti og andre, at vi ønsker at drive en national Visnepolitik Syd for Grænsen. Det ærede Medlem maa jo vide, at dette ikke er sandt, idet Forholdet tværtimod er det, at vi sammen med alle andre Partier ønsker at støtte Danskheden i Kultur, Aand og Sprog, hvor denne findes Syd for Grænsen, og ønsker at vedblive der. Men vi ønsker ikke at deltage i politisk Propaganda, som gaar langt ud over dette Formaal. Derom kan vi imidlertid tale ved tredje Behandling, naar Spørgsmaalet maaske kommer til at foreligge.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel har nu sluttet sig til det Standpunkt, at denne Internationaliseringsplan ikke vedkommer os; han siger, at Enkelthederne interesserer ham ikke, de har kun historisk Interesse. Nu vel, denne Sag har ogsaa uden Enkelthederne en tilstrækkelig Klarhed, nemlig den, at efter at Afstemningen havde fundet Sted, begæret af Danmark, og efter at 75 pCt. af Befolkningen i et Omraade havde erklæret, at de ønskede at blive ved Tyskland, rejstes der en Bevægelse, støttet af den daværende danske Regering, gaaende ud paa at modsætte sig denne tydeligt tilkendegivne Villiesytring i det omtalte Omraade. Man sendte fra den danske Regering en Mand, der skulde støtte Bestræbelserne, og erklærede, at hvis Delegationen kunde opnaa et Resultat, vilde man modtage en Ordning, som altsaa var i direkte Modstrid med den Afstemning og Villiestilkendegivelse, som havde fundet Sted, og som man selv havde paakaldt. Udenfor Enkelthederne ejer Sagen altsaa ogsaa sin Klarhed. Men Enkelthederne, saaledes som de er skildret i den sidste Tid, viser, at Maaden, paa hvilken man agtede at tilside sætte den Villiestilkendegivelse, der havde fundet Sted i Møllemslesvig, var af en særlig frel Karakter. Jeg tror derfor, at den danske Rigsdag har Krav paa at kende, hvad det var, man i Virkeligheden tilsigtede, og hvad den daværende danske Regering agtede at godkende. Nu har imidlertid den højt ærede Statsminister, som har siddet tavs og isoleret paa sin Plads, faaet vedrørende